

Gaiļa dziesma

Reiz kādā lauku sētā dzīvoja cālēns vārdā Mīnijs. Mīnijs bija vienīgais gaiļa dēls, tādēļ gailis katru dienu mācīja savam dēlam, kā pareizi dziedāt, lai pamodinātu sētas saimniekus.

Viņa dziesma atšķīrās no citu gaiļu dziesmām. Mīnijam pašam tā patika, un katru reizi, kad viņu tēvs rāja par nepareizu dziedāšanu, viņš skrēja slēpties zem mātes spārnā. Vienmēr, kad Mīnijs skrēja paslēpties, viņš dabūja dzirdēt garu, garlaicīgu runu par to, ka saimnieks smagi strādā un ka ar tādu dziedāšanu viņu nepamodinās. Mīnijs nesaprata, kādēļ viņa dziesma nebija pietiekami laba.

Gailēns ieklausījās, kā putni dzied kokos, kā suns Duksis rej uz garām braucošajām mašīnām, kā naktīs vilki gaudo tumšajā mežā un pat kā vecā vārna kramšķina staba galā netālu no kūts. Pasaule bija pilna ar skaņām un dziesmām.

Mīnija tēvs uzskatīja, ka vecās vārnas dziesma nav gana laba un brīnījās, kāpēc viņa turpina dziedāt. Mazajam cālēnam bija tēvam jāpiekrīt, vārnas dziesma nebija skaista, bet ikreiz, kad kāds no lauku sētas iemītniekiem to aizrādīja vārnai, viņa neko neatbildēja un turpināja dziedāt.

Reiz kādā tumšā naktī vistu kūtij uzbruka lapsa. Lapsa vilka un plēsa žogu, kamēr izveidoja caurumu aplokā. Vecais gailis ieraudzīja lapsu un sāka pilnā balsī dziedāt. Suns Duksis dzirdēja gaiļa dziesmu naktī un skrēja uz kūts pusi. Ieraudzījis lapsu, Duksis sāka riet un to aizbiedēja.

Nākamajā rītā Mīnijs pamodies ieraudzīja caurumu, ko lapsa vakarnakt bija izplēsusi. Tajā brīdī vārna sāka dziedāt, un Mīnijs, izspraucies pa caurumu, skrēja uz dziesmas pusi.

Nonācis pie staba, uz kura sēdēja vārna, gailēns ierunājās: „Vai tu esi vecā vārna?”

„Mans vārds ir Liepa,” vārna atbildēja tā, kā spēj runāt tikai vecas vārnas.

„Liepa, vai es drīkstu Tev kaut ko pajautāt? Kādēļ tu turpini dziedāt, kaut gan citi saka, ka tu slikti dziedī?” Mīnijs uzdrošinājies jautāja.

Liepa piekārtāja vējā paspūrušās spalvas un piemiedza acis: „Tu nu gan esi ziņkārīgs, vai ne?”

Viņa pielieca galvu un pasmaidīja: „Dziesma dzimst sirdī un pieder sirdij!” Gailēns izbrīnīts skatījās un neko nesaprata.

Vārna nopūtās: „Kad bija maza, es sacerēju šo dziesmu un visu savu dzīvi esmu to dziedājusi. Tā mani ir pavadījusi cauri labiem un grūtiem laikiem. Dziesma dod man prieku, lai vai ko par to saka citi.”

Pirms Mīnijs paspēja Liepai vēl ko teikt, briesmīgs kliedziens atskanēja no vistu aploka. Gailēns nedomājot skrēja uz aploka pusi, un Liepa viņam sekoja. Nonācis pie aploka, Mīnijs ieraudzīja, ka lapsa bija atgriezusies un iekļuvusi aplokā. Tā zibināja ar acīm un lēnām tuvojoties vistām, kas šausmās bija iemukušas tālākajā stūrī. Gailis no visa spēka dziedāja, bet guļošais Duksis nepievērsa uzmanību, jo domāja, ka tā ir parastā rīta dziedāšana.

Pēkšņi Liepa arī sāka dziedāt. Sapratis vārnas domu, Mīnijs viņai pievienojās. Drīz vien pie aploka pieskrēja dusmīgais Duksis.

„Kas tas par troksni? Vai tad jūs nezināt, ka es mēģinu pēc nakts darba gu-...” Duksis aprāvās, ieraugot lapsu. Viņš ierūcās un sāka riet. Mīnijs, Liepa un pārējās vistas noskatījās, kā lapsa izskrien no aploka un bēg uz meža pusi.

„Jā, skrien vien!” Mīnijs iesaucās, iespraucoties atpakaļ aplokā. Vistas izbrīnītas skatījās uz viņu. Vai tiešām Mīnijs un vecā vārna bija viņas izglābuši?

„Paldies!” iesaucās viena vista.

„Tu mūs izglābi,” kladzināja otra.

Vecais gailis piegāja pie dēla. Viņam sekoja Mīnija māte un mazā māsa. Cēlēns pielieca galvu, gaidot rājienu, bet viņš to nesaņēma!

„Man nav, ko teikt! Tava dziesma mūs izglāba,” gailis atzinīgi ierunājās.

„Viņu dziesma, mīlais” Mīnija māte izlaboja, paskatoties uz veco vārnu.

„Izskatās, ka saimnieks arī pamodies, nu viņam būs jāsalabo caurums!” Duksis priecīgi ierējās.

Un tā Mīnijs un Liepa izglāba vistas no nelietīgās lapsas nagiem. Mīnijs saprata, ka viņam ir jālepojas ar savu dziesmu, kas dzimusi tieši viņa sirdī, un izauga par skaistu un spēcīgu gaili.

Valmieras Pārgaujas sākumskolas

5.a klases skolnieces

Martas Kazakas darbs.

Skolotāja Ilona Ozoliņa